

РОЗДІЛ 1

Петрик шукав у столі диск. Як у будь-якого хлопчиська, у столі в нього був ідеальний порядок: у висувній шухляді лежало кілька викруток, п'ять старих, непотрібних дискет, які було шкода викинути, коробка сірників і складаний ніжик. Крім того, у самім куточку притулилися два носовички, що їх він уже другий тиждень забував віддати мамі в прання, кілька зошитів, котрі викинути було зовсім не шкода, але ж не можна, та ще в'язка ключів... Словом, перераховувати все, що лежало в його столі, можна без кінця, однак те, чого він конче потребував саме зараз, ніяк не бажало знаходитися.

— Та що ж це таке! — роздратовано вигукнув він. — Я ж чудово пам'ятаю, як тиждень тому поклав його саме сюди!

Петько засунув шухляду, подумав і знову її висунув, ніби від цього руху в шухляді міг з'явитися той клятий диск. Диск не послухався й не виник.

Захоплений пошуками, Петько зовсім перестав звертати увагу на екран монітора, й тільки глухий стукіт по склу змусив його глянути. Те, що він там побачив, викликало сум'яття: на екрані намалювалося зображення Неймовірної Крутизни, Цілковито Відпадного Боса, Господаря та Владики Заекрання, Жорстких Дисків, Чипів і Числень, пана Великого Процесора.

— Пане В-в-великий П-п-процесоре? — від хвилювання Петько навіть почав заникуватися.

— Саме він, друже Рикпете! — озвався той, крекчучи та протискаючись крізь екран монітора.

Великий Процесор нагадав Рикпету ті часи, коли він зі своїми друзями воював з однією вельми шкідливою особою. Особа та, крім усіх своїх недоліків, мала ще й дар геніального програміста. Поки її не

розклали на цифру, вона завдала всім, зокрема й Великому Процесору, безліч клопотів. Ім'я Рикпет дала Петьковій саме вона, як і решті його друзів. Дмитрик виявився Кадимом, Славко – Васлою, а Наталя – Шанатою. Було це минулого літа. По тому трапилося ще чимало всіяких пригод, однак імена так і приклеїлися до дітей. Лесть мова заходила про Заекрання, пригоди оживали в пам'яті, й діти називали одне одного тільки цими не зовсім звичайними іменами.

– Радий бачити вас у гостях! Щиро кажучи, оце кого не чекав... Приємний сюрприз, пане Великий Процесоре!

– Можливо... Можливо... – промовив гість, як здалося Петьковій, трішки сумно і схвильовано.

– Щось сталося, пане Великий Процесоре?

– Сам не знаю, – Великий Процесор розвів руками, – слово честі, не став би тебе турбувати. Хотів звернутися до Сергійка, та в нього комп'ютер вимкнутий.

– Він поїхав на місяць до бабусі, в село. Сергійко ж завзятий рибалка, а там класне озеро, він розповідав! Він там навіть коропа спіймав одного разу.

– Добре, добре, про це іншим разом поговоримо. Я, безумовно, радий його успіхам у риболовлі, але в мене справа набагато серйозніша.

Рикпет насторожився: він знав, що Великий Процесор одного разу само особисто знищив інтерфейс, який пов'язував фізичний світ і Заекрання, і якщо він сам пішов на контакт, то справа, поза всякими сумнівами, дуже серйозна.

– Бачиш, Рикпете, в нашому світі, як і у вашому, є космічний простір, планети, зірки й такі інші космічні штуки. Ти ж грав у «Подорож до планети Ц»?

– Звичайно! Дійшов до третього рівня. Складна гра, скажу я вам...

– Про це пізніше. До речі, нічого там складного нема, та мова не про це. Два тижні тому я отримав звідтіля досить тривожне повідомлення, можна сказати, сигнал SOS. У листі було написано, що на планеті Ц з'явився таємничий вірус. Він не вбиває глюків, а ніби переформатовує, після чого вони стають зовсім іншими. Лист написаний плутано й незрозуміло: що за вірус, яке намагалися застосувати лікування, хто займався цією справою – про це ні слова. До речі, лист без підпису, бо не можна вважати підписом слова «Комітет усепланетного порятунку». Що за комітет? Хто його обирав чи призначав? Загалом, морок і туман...

– Дійсно, зрозумілого поки що мало, – підтвердив Рикпет.

— Так ото ж... Я обміркував цю справу й вирішив послати на планету експедицію. Треба було навіч побачити, що там відбувається. Експедицію очолив професор Сидиром. Надзвичайно розумний глюк! За своє життя він прочитав стільки книжок, переглянув стільки різних фільмів і вивчив таку кількість програм, що тобі, напевне, й не снилося. Допомогати йому в цій справі зголосилася Флоппі Ді, дівчина, теж досить освічена, розумна та енергійна.

Тут Великий Процесор замовк, сумно втупився в підлогу. Рикпет зрозумів, що тут і починається те, задля чого він звернувся по допомогу до фізичного світу.

— Ніколи собі не пробачу, — глухим голосом сказав гість, — що піддався на вмовляння Інформи та включив її до складу цієї експедиції. Як вона мене вмовила? Ніби гіпноз чи наслання яке... І я відпустив її на планету Ц! Старий дурило... І от скінчилися всі контрольні терміни зв'язку, а від них анічирк. І я подумав: якщо там дійсно вірус, небезпечний для глюків, то скільки б я експедицій не посилав, усі вони приречені на провал, тому що будуть складатися з глюків, які не можуть протистояти цьому вірусові. Заходів для порятунку експедиції слід уживати якнайтерміновіших і найрішучіших. Адже йдеться не стільки про професора, його помічницю та мою дочку. Мова йде, по-перше, про безпеку всього Заекрання, адже поки що я не знаю, що це за вірус. Якщо ціла планета не змогла його здолати, то, виходить, він може загрожувати й усьому Заекранню! А по-друге, йдеться про спадкоємицю престолу. Хто його знає, чи не завівся там новий Макровір*? Чи не захоче який-небудь тамтешній хазяїн захопити Інформу щоб знову мати повну й безконтрольну владу над Заекранням? І це лякає мене найбільше, бо для країни нема нічого страшнішого за правителя з необмеженою владою.

— Напевне... — замислено погодився Рикпет. — Ми таке з історії теж учили...

— От-от... У мене часу для роздумів нема, і я вирішив звернутися по допомогу до вас. У кожному разі, вірус для вас безпечний, бо ж ви — люди, істоти не віртуальні, а матеріальні, і вам не страшні ніякі віруси Заекрання. Коротше кажучи, Рикпете, мені потрібна допомога твоя і твоїх друзів.

— Звичайно, пане Великий Процесоре, які можуть бути розмови? Дайте мені зовсім небагато часу, я зависну на телефоні, довідаюся, хто тепер є в Києві. Посидьте поки що в мене, відпочиньте, почитайте що-небудь...

* Один з антигероїв книжок «Антивірус» і «Канікули для Інформи».

– Залюбки. Це що таке?

– Це? А-а-а... Це про пригоди Льюї Холмса і Мишка Ватсона... Прикольна книга. Детектив.

– Детектив? От і чудово. Люблю гарних детективів, вони фантазію розвивають.

Великий Процесор поринув у читання, а Рикпет підняв слухавку. Йому пощастило: всі його друзі, за винятком Сергійка, були вдома. Шанаті Рикпет подобався давно, й це почуття було взаємним. Тому вона нічого не запитувала, а тільки сказала, що прибуде якнайшвидше.

Бадьорим голосом відповів Кадим:

– Привіт, старий! Про що спік ебаут? Хто? Хто?! Великий Процесор? У тебе вдома? Мамо дорогенька... Вже біжу! Мчу кабанчиком! – і кинув слухавку.

Добре знаючи Кадима, Рикпет посміхнувся: уявив, як той у поспіху жбурнув слухавку, цілком можливо, навіть повз апарат, однією ногою потрапив у кросівок із першого разу, а другою – тільки з третього, одночасно застібає гудзики на сорочці й надягає джинси. Він помилився тільки в одному: поспішаючи, Кадим узагалі зірвав телефон зі столу, і той глухо гупнувся на старенький килим. Кадим махнув рукою і вибіг у коридор.

– Це... Як його... Здоров! – привітався Васла. – Я... Тобто... Що, власне, сталось? Як його... Володар і Пан? Ах, Пан і Володар... Ага... – він замислився на кілька секунд і запитав: – А яка різниця? А... Ну, так... Ну, так... Титул такий... Зрозумів... Що ж тут не зрозуміти? Вірус, він і в Африці, значить, вірус... Ну... Без питань! Та біжу вже, біжу! – і перевальцем, ніби товстий гусак, потупцяв умиватися. Коли подзвонив Рик, Васла ще спав, бо ж сидів в Інтернеті допізна: скористався тим, що батьки покотили на дачу.

Незважаючи на свою гадану повільність, Васла прийшов до Рика першим, а той зовсім і не здивувався: Васла довго думав, ще довше говорив, але робив усе дивовижно вправно й розумно, тоді як надто швидкий Кадим найчастіше саме своєю поквалітивістю гальмував справу. Усі по черзі віталися з несподіваним гостем, а Великий Процесор так зачитався пригодами Льюї Холмса та Мишка Ватсона, що не міг одразу відірватися від книжки і відклав її лише тоді, коли прийшов останній, Кадим.

– Йо-ма-йо! – вигукнув той з порогу. – Пане Великий Процесоре! Нічого собі... Здрастуйте! Страшенно радий вас бачити!

– Здрастуйте ще раз, дорогі мої друзі! Я розраховую на вашу допомогу.

І Господар Заекрання повторив друзям свою оповідь про планету Ц.
— Звичайно! Які можуть бути питання? Треба летіти негайно! Рику, в тебе проблем нема? — відразу заквапився Кадим.

— Питань немає. Треба — значить треба, — коротко сказала Шаната.

— Це... Як його... Словом, того... цього...

— Ясно, — з розумінням кивнув головою Великий Процесор, — іншого від вас я й не очікував. Я був упевнений, що ви не покинете друзів у халепі. Готові? Прошу за мною. І, будь ласка, не баріться. Вікно переходу вимагає значних витрат електрики.

Монітор укритися сріблястим туманом і замерехтів. У цей туман з кректанням і бурчанням на недосконалість техніки поліз повновідпадний бос Заекрання. За ним, легко й плавно, немовби юна щучка, пірнула в туман Шаната. Дуже схоже на Великого Процесора кректав Васла, пропихаючи свій, далеко не худорлявий тулубець крізь сімнадцятидюймовий монітор.

— Ти це... як його... — пробурчав він уже крізь екран, — придбав би собі хоча б того... дев'ятнадцяти... цього... дюймовий. Я ж коли-небудь це... руки вивихну! Обидві відразу! Ой!

Це на нього налетів нетерплячий Кадим, який не дочекався, поки Васла покінчить зі своїми висновками, ковзнув у монітор з витягнутими вперед руками, наче пірнав у воду. Останнім в екран пірнув Рикпет, залишивши про всяк випадок на клавіатурі записку, щоб батьки не вимкнули випадково комп'ютер.

Великий Процесор уже сидів у своєму улюбленому кріслі з високою спинкою. За ним стояв усміхнений хлопчисько з обличчям у ластовинні.

— Дронику! — скрикнули всі троє.

Дроник приклав пальця до губів: тихше! Крісло легко котилося навколо великого круглого столу, заставленого комп'ютерами. Хлопчисько, не відстаючи, йшов за своїм паном. Великий Процесор перевіряв, як виконуються всі програми, подекуди щось підправив і нарешті повернувся до гостей.

— Все йде нормально... Значить, так, любі мої, ви вирушаєте до сузір'я Зеленого Пса на планету Ц. Щоб уникнути неприємностей, вам потрібно трішки попрацювати на тренажері, а потім поїдемо на космодром. Дронику, приєднуйся до компанії. Давно не бачилися, га?

Дроник задоволено ляскав по плечах старих друзів, і його теж ляскали, усміхалися, щось пригадували. Усіх тішила така зустріч, бо й справді давно не бачилися.

ЗМІСТ

Розділ 1	3
Розділ 2	10
Розділ 3	17
Розділ 4	23
Розділ 5	29
Розділ 6	34
Розділ 7	41
Розділ 8	48
Розділ 9	53
Розділ 10	59
Розділ 11	64
Розділ 12	70
Розділ 13	76
Розділ 14	82
Розділ 15	88
Розділ 16	95
Розділ 17	100
Розділ 18	106
Розділ 19	113
Розділ 20	120
Розділ 21	125
Розділ 22	131